

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 76.590/3
van 25 juni 2024

over

een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging
van diverse besluiten inzake de infrastructuur voor
persoonsgebonden aangelegenheden’

Op 24 mei 2024 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering ‘tot wijziging van diverse besluiten inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’.

Het ontwerp is door de derde kamer onderzocht op 18 juni 2024. De kamer was samengesteld uit Jeroen VAN NIEUWENHOVE, kamervoorzitter, Koen MUYLLE en Elly VAN DE VELDE, staatsraden, Jan VELAERS en Bruno PEETERS, assessoren, en Yves DEPOORTER, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Peter SCHOLLEN, adjunct-auditeur.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 25 juni 2024.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

VOORAFGAANDE OPMERKING

2. Rekening houdend met het ogenblik waarop dit advies wordt gegeven, vestigt de Raad van State de aandacht van de adviesaanvrager erop dat de verkiezingen van 9 juni 2024 tot gevolg hebben dat de regering sedert die datum en totdat een nieuwe regering is verkozen, niet over de volheid van haar bevoegdheid beschikt. Dit advies wordt evenwel gegeven zonder dat wordt nagegaan of dit ontwerp in die beperkte bevoegdheid kan worden ingepast, aangezien de afdeling Wetgeving geen kennis heeft van het geheel van de feitelijke gegevens die de regering in aanmerking kan nemen als ze te oordelen heeft of het vaststellen of het wijzigen van verordeningen noodzakelijk is.

*

STREKKING VAN HET ONTWERP

3. Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse Regering strekt ertoe diverse wijzigingen aan te brengen aan een aantal besluiten van de Vlaamse Regering die betrekking hebben op de subsidiëring van investeringen in de welzijns- en gezondheidssector.

Het betreft meer bepaald:

- het besluit van de Vlaamse Regering van 8 juni 1999 ‘houdende de procedureregels inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’ (artikelen 1 tot 13 van het ontwerp);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juni 2010 ‘tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor de door het agentschap Opgroeien regie erkende voorzieningen en vergunde diensten’ (artikelen 14 tot 21);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 10 september 2010 ‘tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor de preventieve en de ambulante gezondheidszorg’ (artikelen 22 tot 25);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2010 ‘tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor de verzorgingsvoorzieningen’ (artikelen 26 en 27);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 10 september 2010 ‘tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor het algemeen welzijnswerk’ (artikelen 28 tot 32);

- het besluit van de Vlaamse Regering van 4 maart 2011 ‘tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor de sector van de voorzieningen voor gezinnen met kinderen’ (artikelen 33 tot 43);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 18 maart 2011 ‘tot regeling van de alternatieve investeringssubsidies, verstrekt door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden’ (artikelen 44 tot 54);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 17 juni 2016 ‘betreffende de subsidiëring van de uitrusting en apparatuur van de medisch-technische diensten van de ziekenhuizen en tot wijziging van het koninklijk besluit van 25 april 20[0]2 betreffende de vaststelling en de vereffening van het budget van financiële middelen van de ziekenhuizen, wat de financiering van de lasten van de voormelde uitrusting en apparatuur betreft’ (artikel 55);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juli 2017 ‘betreffende de subsidiëring van infrastructuur van ziekenhuizen’ (artikelen 56 en 57);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juli 2017 ‘houdende de procedureregels voor de subsidiëring van infrastructuur van ziekenhuizen’ (artikelen 58 tot 67);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 22 juni 2018 ‘tot regeling van het infrastructuurforfait binnen de persoonsvolgende financiering voor personen met een handicap, verstrekt door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden’ (artikelen 68 tot 73);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 23 november 2018 ‘tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor sommige voorzieningen voor personen met een handicap en tot wijziging van artikel 16 van het besluit van de Vlaamse regering van 8 juni 1999 houdende de procedureregels inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’ (artikelen 74 tot 79);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018 ‘houdende de subsidiëring van projecten van preventieve infrastructurele maatregelen inzake agressie, vrijheidsbeperking of vrijheidsberoving in bepaalde voorzieningen van het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin’ (artikel 80);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 5 april 2019 ‘houdende het faciliteren van een multifunctionele infrastructuur van voorzieningen van het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin en tot wijziging van sectorale regelgeving, wat betreft infrastructuurnormen’ (artikelen 81 tot 86);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 13 december 2019 ‘tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor sommige woonzorgvoorzieningen, tot wijziging van diverse bepalingen in dat verband ingevolge het Woonzorgdecreet van 15 februari 2019 en tot wijziging van artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 juni 2009 tot oprichting van een technische commissie voor de brandveiligheid in de voorzieningen van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin’ (artikelen 87 tot 92);
- het besluit van de Vlaamse Regering van 18 december 2020 ‘tot vastlegging van de procedure voor het verlenen van voorafgaande vergunningen en planningsvergunningen voor lokale dienstencentra, centra voor dagopvang van een dienst voor gezinszorg, centra voor dagverzorging, centra voor kortverblijf, centra voor herstelverblijf of woonzorgcentra, en tot bepaling van de elementen van de globale zorgstrategische visie voor deze voorafgaande vergunningen’ (artikel 93) en

- het besluit van de Vlaamse Regering van 30 juni 2023 ‘over investeringssubsidies voor de revalidatieovereenkomsten’ (artikel 94).

Het ontwerp voorziet daarnaast in de opheffing van het ministerieel besluit van 28 maart 2007 ‘betreffende de samenstelling van de coördinatiecommissie bij het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden’ (artikel 95).

Op twee bepalingen na, die hetzij uitwerking hebben met ingang van 1 december 2023, hetzij in werking treden op 1 januari 2025, treedt het te nemen besluit in werking de tiende dag volgend op de dag van de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad (artikelen 96 en 97).

RECHTSGROND

4. Onder voorbehoud van hetgeen hierna wordt opgemerkt, vindt het ontwerp rechtsgrond in de bepalingen die worden vermeld in de rubriek ‘Rechtsgronden’ in de aanhef van het ontwerp.

5. De artikelen 81 tot 85 van het ontwerp strekken tot wijziging van het opschrift van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 april 2019, van het opschrift van het eerste hoofdstuk daarvan en van de artikelen 1, 2 en 5 van dat besluit, en dit met de bedoeling om de bestaande mogelijkheden tot het stimuleren van het gebruik van multifunctionele infrastructuur¹ in de sector van de welzijns-, gezondheidszorg- en gezinsvoorzieningen uit te breiden naar innoverende zorginfrastructuur².

In advies 65.541/3 van 28 maart 2019 merkte de Raad van State, afdeling Wetgeving, het volgende op over de rechtsgrond voor de mogelijkheden met betrekking tot multifunctionele infrastructuur:³

“Voor de artikelen 2 tot 5 van het ontworpen besluit kan rechtsgrond worden gevonden in de bepalingen die rechtsgrond bieden voor de erkennings-, vergunnings- en subsidiëringsregeling van de verschillende voorzieningen die worden erkend, vergund of gesubsidieerd binnen het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. De artikelen 2 tot 4 van het ontworpen besluit bevatten immers bepalingen die hetzij gelden voor erkende, vergunde en gesubsidieerde voorzieningen^[4] of die zelf voorwaarden bepalen waaronder deze voorzieningen multifunctionele infrastructuur kunnen realiseren of er

¹ Dit is infrastructuur die aanpasbaar, multi-inzetbaar of combineerbaar is (artikel 1, 6°, van het besluit van 5 april 2019).

² Dit is een zorginfrastructuurproject dat vernieuwend is en past in het beleid van het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (ontworpen punt 3°/1 van artikel 1 van het besluit van 5 april 2019).

³ Adv.RvS 65.541/3 van 28 maart 2019 over een ontwerp dat geleid heeft tot het besluit van de Vlaamse Regering van 5 april 2019, opmerking 3.1.

⁴ Voetnoot 5 van het aangehaalde advies: In artikel 1, 9°, van het ontworpen besluit wordt het begrip “voorziening” immers gedefinieerd als “een instelling, een dienst, een centrum, een organisatie of een vereniging die vergund, erkend of gesubsidieerd wordt binnen het kader van de regelgeving met betrekking tot het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin”.

gebruik kunnen van maken, en artikel 5 van het ontworpen besluit maakt het mogelijk dat van de erkennings-, vergunnings- en subsidiëringsvereisten wordt afgeweken.”

Zoals voor de oorspronkelijke regeling, kan ook voor de *uitbreiding* met de innoverende zorginfrastructuur rechtsgrond worden gevonden in de bepalingen die rechtsgrond bieden voor de erkennings-, vergunnings- en subsidiëringsregeling van de verschillende voorzieningen die worden erkend, vergund of gesubsidieerd binnen het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin. Zoals in de aanhef van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 april 2019, moet dus ook in de aanhef van het ontwerp naar al de betrokken bepalingen worden verwezen.

6. Artikel 86 van het ontwerp strekt tot wijziging van artikel 7 van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 april 2019 met betrekking tot de taakstelling van de bij artikel 6 van dat besluit opgerichte commissie voor multifunctionele infrastructuur bij het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (hierna: VIPA).

In advies 65.541/3 van 28 maart 2019 merkte de Raad van State, afdeling Wetgeving, het volgende op over de rechtsgrond voor de oprichting en taakstelling van de commissie voor multifunctionele infrastructuur bij het VIPA:⁵

“Voor de artikelen 6 tot 8 van het ontworpen besluit, die de oprichting, de opdrachten, de samenstelling en de werking van de commissie multifunctionele infrastructuur regelen, kan rechtsgrond worden gevonden in artikel 11 van het decreet van 2 juni 2006 ‘tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’, veeleer dan in de artikelen 4, 5 en 8 van dat decreet die in het zesde lid van de aanhef worden vermeld. Het voormelde artikel 11 machtigt de Vlaamse Regering om de werking van het VIPA te regelen, hetgeen in de artikelen 6 tot 8 van het ontworpen besluit gebeurt. De artikelen 4 en 5 van het decreet van 2 juni 2006 bevatten daarentegen geen machtiging aan de Vlaamse Regering, en in artikel 8 van hetzelfde decreet wordt de Vlaamse Regering enkel gemachtigd om specifieke taken aan het VIPA toe te wijzen.”

Ook voor de *aanpassing* van de opdrachten van deze commissie kan aldus rechtsgrond worden gevonden in artikel 11 van het decreet van 2 juni 2006 ‘tot omvorming van het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden tot een intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid, en tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’, dat aldus ook in de aanhef van het ontwerp als rechtsgrond dient te worden vermeld.

7. Het in de rubriek ‘Rechtsgronden’ van de aanhef vermelde artikel 12 van het decreet van 23 februari 1994 ‘inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’ biedt daarentegen geen rechtsgrond aan het ontwerp. Het ontwerp bevat immers geen regeling omtrent de duur van de periode waarvoor een aanvrager over een genotsrecht moet beschikken op het project waarvoor de aanvraag voor een investeringssubsidie wordt gedaan, en evenmin een regeling

⁵ Adv.RvS 65.541/3 van 28 maart 2019, opmerking 3.2.

omtrent de voorwaarden waaronder er sprake is van een ongeoorloofde verwantschap tussen de aanvrager en de eigenaar of de houder van de zakelijke rechten op de grond waarop een project wordt voorzien. Dit artikel dient dus uit de rubriek ‘Rechtsgronden’ van de aanhef te worden weggelaten.

VORMVEREISTEN

8. Ook al omvat het ontwerp geen ingrijpende wijziging van het systeem van de investeringssubsidies, een aantal wijzigingen hebben wel degelijk tot gevolg dat voortaan subsidies kunnen worden verleend onder soepeler voorwaarden dan voorheen of voor investeringen die voorheen niet voor subsidiëring in aanmerking kwamen. Het verlenen van subsidies aan voorzieningen in persoonsgebonden aangelegenheden, zoals kinderopvanginitiatieven, ouderenvoorzieningen en verzorgingsinstellingen, moet mogelijk worden beschouwd als staatssteun in de zin van artikel 107 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en valt dan ook in beginsel onder het toepassingsgebied van de aanmeldingsplicht bij de Europese Commissie, bedoeld in artikel 108, lid 3, van datzelfde Verdrag. Dat geldt ook voor de procedureregels waarbij de subsidies worden toegekend.⁶

De stellers van het ontwerp doen er dan ook goed aan na te gaan of alle aangeboden diensten die door het ontwerp worden geregeld daadwerkelijk als een niet-economische algemene dienst, dan wel als een dienst van algemeen economisch belang, kunnen worden aangemerkt. Wat dat laatste betreft, dient te worden opgemerkt dat zelfs wanneer het DAEB-vrijstellingsbesluit⁷ of desgevallend de DAEB-*de-minimis*-verordening⁸ principieel toepassing zou kunnen vinden, dit niet automatisch tot een vrijstelling van de aanmeldingsplicht leidt, maar pas wanneer is voldaan aan de voorwaarden vervat in deze rechtsinstrumenten. De stellers van het ontwerp moeten zich er dan ook van vergewissen dat aan deze voorwaarden is voldaan opdat de ontworpen regeling niet zou moeten worden aangemeld bij de Europese Commissie.

⁶ Zie bijvoorbeeld adv.RvS 66.276/3 van 26 juni 2019 over een ontwerp dat geleid heeft tot het besluit van de Vlaamse Regering van 13 december 2019, opmerking 5; adv.RvS 64.062/3 van 8 oktober 2018 over een ontwerp dat geleid heeft tot het besluit van de Vlaamse Regering van 30 november 2018, opmerkingen 5.1-5.3; adv.RvS 64.061/3 van 8 oktober 2018 over een ontwerp dat geleid heeft tot het besluit van de Vlaamse Regering van 23 november 2018, opmerkingen 4.1-4.3; adv.RvS 63.433/3 van 31 mei 2018 over een ontwerp dat geleid heeft tot het besluit van de Vlaamse Regering van 6 juli 2018 ‘tot wijziging van diverse besluiten inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden’, opmerking 5.

⁷ Besluit 2012/21/EU van de Commissie van 20 december 2011 ‘betreffende de toepassing van artikel 106, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op staatssteun in de vorm van compensatie voor de openbare dienst, verleend aan bepaalde met het beheer van diensten van algemeen economisch belang belaste ondernemingen’.

⁸ Verordening (EU) 2023/2832 van de Commissie van 13 december 2023 ‘betreffende de toepassing van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie op de-minimissteun verleend aan diensten van algemeen economisch belang verrichtende ondernemingen’.

ALGEMENE OPMERKINGEN

A. Delegaties aan het VIPA

9. Sommige bepalingen van het ontwerp strekken ertoe individuele beslissingsbevoegdheden, die veelal voorheen (exclusief) opgedragen werden aan de bevoegde minister, (deels) op te dragen aan het VIPA. Zo bepaalt bij wijze van voorbeeld de tweede zin van artikel 20, § 1, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 juni 1999 dat de geldigheidstermijn van de subsidiebelofte, op gemotiveerd verzoek van de aanvrager, door de minister kan worden verlengd in geval van overmacht. Artikel 5, 3°, van het ontwerp stelt in de plaats van de zinsnede “door de minister worden verlengd in geval van overmacht” de volgende zinsnede: “worden verlengd: 1° door het Fonds, als die geldigheidstermijn met maximum twee jaar wordt verlengd; 2° door de minister, als die geldigheidstermijn met meer dan twee jaar wordt verlengd”.⁹

Voorts wordt in een aantal gevallen een beslissingsbevoegdheid die in de praktijk reeds door het VIPA werd uitgeoefend, nu in het ontwerp geëxpliciteerd. Zo bepaalt thans artikel 7, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juni 2010: “Van de maximale subsidiabele oppervlakte, vermeld in het tweede lid, kan alleen op gemotiveerd verzoek afgeweken worden als de erkennings- en exploitatievoorwaarden dat vereisen of omdat vanwege kleinschaligheid of de bijzonderheid van de doelgroep een meeroppervlakte vereist is om een efficiënte werking te garanderen. De afwijking kan maximaal 30% bedragen.” De nota aan de Vlaamse Regering “[v]erduidelijkt” bij artikel 19, 2°, van het ontwerp “dat het Fonds bevoegd is om een afwijking op de maximaal subsidiabele oppervlakte toe te staan”.¹⁰

In een ander geval wordt een beslissingsbevoegdheid die voorheen werd opgedragen aan de minister, voortaan gedelegeerd aan het VIPA, waarbij ook de mogelijkheid van de minister om “de voorwaarden [te] bepalen waaronder die afwijking kan worden toegestaan” wordt opgeheven, zonder dat thans in het ontwerp deze voorwaarden nader worden bepaald.¹¹

Een delegatie van individuele beslissingsbevoegdheid aan ambtenaren of openbare instellingen wordt volgens vaste adviespraktijk enkel aanvaard, mits de grenzen van deze bevoegdheidsopdracht duidelijk worden aangegeven, bij voorkeur door te bepalen in welke omstandigheden van de opgedragen bevoegdheid gebruik mag worden gemaakt, door de nodige criteria vast te leggen waardoor de ambtenaar of de instelling zich bij het uitoefenen van de gedelegeerde bevoegdheid zal moeten laten leiden, en door de doeleinden te bepalen waarvoor die bevoegdheid mag worden gebruikt.¹² De stellers van het ontwerp dienen de diverse delegaties aan het VIPA in het licht hiervan op deze punten na te kijken, en waar nodig aan te vullen.

⁹ Zie ook exhaustief de artikelen 6, 3°, 7, 1°, 8, 1°, 9, 1°, 10, 1°, 11, 1° en 2°, 12, 1°, 16, 2° en 3°, 17, 1°, 27, 29, 2°, 60, 63, 3°, 64, 4°, 71, 1°, en 80 van het ontwerp.

¹⁰ Zie ook de artikelen 23, 30, 38, 2°, 77 en 88 van het ontwerp die verduidelijkingen van delegatie inhouden.

¹¹ Zie artikel 17 van het ontwerp.

¹² Zie adv.RvS 72.799/3 van 23 januari 2023 over een ontwerp dat geleid heeft tot het besluit van de Vlaamse Regering van 10 februari 2023 ‘tot wijziging van het Vlaams personeelsstatuut van 13 januari 2006, wat betreft de regeling

B. De afschaffing van de coördinatiecommissie

10.1. Luidens de nota aan de Vlaamse Regering wordt “[d]e coördinatiecommissie, die de minister adviseert over VIPA-betoelagingsdossier, (...) als fysieke commissie geschrapt uit de regelgeving. Het VIPA neemt haar taak over met een analoge, maar licht vereenvoudigde werkwijze”. Daartoe wordt in het voorliggend ontwerp bij de wijziging van sommige besluiten van de Vlaamse Regering in een *vervanging* voorzien voor de samenroeping van de coördinatiecommissie door “het Fonds” (zoals in de artikelen 4, 2°, en 45 van het ontwerp), terwijl bij de wijziging van andere besluiten het bestaande artikel of de paragraaf met de verwijzing naar de coördinatiecommissie zonder meer, dus zonder vervanging door “het Fonds”, wordt *opgeheven* (zoals in de artikelen 49, 62 en 69, 2°). Hierover bevestigd, antwoordde de gemachtigde het volgende met betrekking tot artikel 49 van het ontwerp:

“In artikel 49 van het wijzigingsbesluit wordt de paragraaf m.b.t. de coördinatiecommissie effectief geschrapt, omdat in deze procedure geen nieuwe VIPA-aanvragen meer gebeuren en de coördinatiecommissie dus feitelijk niet meer werkt.”

Met betrekking tot de artikelen 62 en 69, 2°, van het ontwerp antwoordde de gemachtigde het volgende:

“In artikelen 62 (over BVR m.b.t. procedure van de infrastructuur voor ziekenhuizen) en 69, 2° (over BVR dat het infrastructuurforfait voor personen met een handicap regelt) moet inderdaad telkens voorzien worden in een vervanging van het artikel m.b.t. de coördinatiecommissie i.p.v. een schrapping ervan.”

Hiermee kan worden ingestemd.

10.2. Dat in artikel 62 van het ontwerp, luidens het antwoord van de gemachtigde in opmerking 10.1, zal worden voorzien in de vervanging en niet in de opheffing van artikel 12 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juli 2017 ‘houdende de procedureregels voor de subsidiëring van infrastructuur van ziekenhuizen’, moet ook in rekening worden genomen bij de definitieve redactie van artikel 64, 1°, van het ontwerp, waarbij in het ontworpen artikel 14 van datzelfde besluit thans niet meer wordt verwezen naar artikel 12.

C. Wijzigingsbepalingen

11. Door de datum van inwerkingtreding van deel 4 van bijlage 8 bij het besluit van de Vlaamse Regering van 28 juni 2019 ‘betreffende de programmatie, de erkenningsvoorwaarden en de subsidiëring voor woonzorgvoorzieningen en verenigingen voor mantelzorgers en gebruikers’ te bepalen op 1 december 2023, hebben een aantal van de in dit ontwerp opgenomen wijzigingsbepalingen geen nut meer.

inzake maaltijdcheques voor de personeelsleden overgeheveld in het kader van de 5de en 6de staatshervorming, de verhoging van het aantal maanden mantelzorgverlof per zorgbehoevende en andere bepalingen’, opmerking 6; adv.RvS 71.647/3 van 5 juli 2022 over een ontwerp dat geleid heeft tot het koninklijk besluit van 20 juli 2022 ‘tot vaststelling van de berekeningsmethode en de modaliteiten van de controle van de kost van de strategische reserve en het capaciteitsvergoedingsmechanisme’, opmerking 6.

De gemachtigde stemde ermee in de volgende artikelen uit het ontwerp weg te laten:

- artikel 3, 2°: de zinsnede die met deze bepaling zou worden ingevoegd in artikel 16, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 juni 1999, werd reeds ingevoegd bij artikel 22 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 december 2019, dat in werking trad op 1 december 2023;
- artikel 91: de opheffing van artikel 22 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 december 2019 heeft geen gevolgen meer, omdat dit artikel ogenblikkelijk was uitgewerkt eens het op 1 december 2023 in werking trad¹³;
- artikel 92: aangezien artikel 6 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 december 2019 reeds in werking trad op 1 december 2023, is artikel 92, 1° en 3°, dat de inwerkingtreding ervan regelt, overbodig. Ook artikel 92, 2°, heeft om de bij artikel 91 voormelde reden geen nut meer;
- artikel 97: aangezien artikel 3, 2°, van het ontwerp (in artikel 97 verkeerdelijk aangeduid als 4, 2°) overbodig is, is de inwerkingtredeingsbepaling ervan evenzeer nutteloos.

D. Taalkundig en wetgevingstechnisch nazicht

12. Het ontwerp moet aan een grondig taalkundig en wetgevingstechnisch nazicht worden onderworpen. Bij wijze van voorbeeld kan op het volgende worden gewezen:

- zoals aangegeven in de Vlaamse omzendbrief over wetgevingstechniek, wordt het best geen overweging opgenomen die alleen de strekking van de regeling vermeldt of die de inhoud van de bepalingen met andere woorden omschrijft zonder een eigenlijke beweegreden te geven. Een overweging die alleen vermeldt dat de te nemen regeling noodzakelijk is, heeft geen zin.¹⁴ Aangezien de rubriek ‘Motivering’ in de aanhef van het ontwerp thans is opgebouwd als een overzicht van de belangrijkste wijzigingen, veeleer dan als een overzicht van de belangrijkste motieven voor de beoogde wijzigingen, en het overigens een besluit betreft dat formeel niet moet worden gemotiveerd, wordt deze rubriek het best weggelaten;
- zoals in herinnering gebracht in de Vlaamse omzendbrief over wetgevingstechniek, verdient het aanbeveling om in een tekst die verschillende regelingen wijzigt, de chronologische volgorde te volgen, te beginnen met de oudste regeling.¹⁵ Dienovereenkomstig dient de volgorde van de hoofdstukken 3 en 4 te worden omgewisseld;
- in artikel 1 van het ontwerp schrijve men “het laatst gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering van 12 mei 2023” in plaats van “het laatst gewijzigd 12 mei 2023 bij het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juli 2021”;

¹³ *Beginnelsen van de wetgevingstechniek – Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten*, Raad van State, 2008, aanbeveling 128, te raadplegen op de internetsite van de Raad van State (www.raadvst-consetat.be).

¹⁴ Omzendbrief “Wetgevingstechniek” VR 2019/4, aanwijzing 84.

¹⁵ Omzendbrief “Wetgevingstechniek” VR 2019/4, aanwijzing 188.

- in de inleidende zin van artikel 21 van het ontwerp schrijve men “wordt een derde lid toegevoegd” in plaats van “worden een derde toegevoegd”. Hetzelfde geldt voor de inleidende zin van artikel 79 van het ontwerp;
- men schrijve een investeringssubsidie voor aankoop “met verbouwing” in plaats van “met of zonder verbouwing” in de inleidende zinnen van de in de artikelen 21, 25, 32, 42 en 90 van het ontwerp ontworpen bepalingen. Zonder verbouwing zou er immers geen sprake kunnen zijn van de vereiste “ingrijpende duurzame verbouwing”;
- in de inleidende zin van artikel 38 van het ontwerp schrijve men “12 maart 2021” in plaats van “20 maart 2021”;
- de artikelen 54 en 57 van het ontwerp strekken ertoe de woorden “de coördinatiecommissie” te vervangen door de woorden “het Fonds” in artikel 92/3, tweede lid, van het besluit van 18 maart 2011 respectievelijk artikel 16 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juli 2017 ‘betreffende de subsidiëring van infrastructuur van ziekenhuizen’. Deze bepalingen hebben evenwel betrekking op een overgangsmaatregel waarbij het advies waarnaar wordt verwezen nog steeds door de coördinatiecommissie moest worden gegeven, waardoor deze bepalingen het best niet worden aangepast;
- in artikel 56 van het ontwerp ontbreekt een spatie tussen de woorden “het” en “besluit”;
- in artikel 60 van het ontwerp dient in de tekst van het ontworpen vijfde lid van artikel 9 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juli 2017 ‘houdende de procedureregels voor de subsidiëring van infrastructuur van ziekenhuizen’ het woord “die” te worden toegevoegd voor de woorden “een formele goedkeuring”, en het woord “moeten” voor het woord “beantwoorden”;
- om het door de stellers van het ontwerp met artikel 61 van het ontwerp beoogde doel te bereiken, met name dat een aanvraag als onbestaande wordt beschouwd wanneer gedurende meer dan één jaar wordt getalmd met antwoorden op een vraag om aanvullende inlichtingen voor het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag, dient een lid te worden toegevoegd aan de *eerste* in plaats van aan de *derde* paragraaf van artikel 11 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juli 2017 ‘houdende de procedureregels voor de subsidiëring van infrastructuur van ziekenhuizen’. Die derde paragraaf heeft immers betrekking op aanvullende inlichtingen die pas *na* de ontvankelijkheid van de aanvraag zouden kunnen worden gevraagd door de instanties die advies verlenen aan het VIPA¹⁶;
- gelet op de vervanging door het ontworpen eerste lid van artikel 7, § 1, van bijlage 1 bij het besluit van de Vlaamse Regering van 22 juni 2018, dienen de woorden “eerste lid, 7°” in de inleidende zin van het tweede lid van artikel 7, § 1, van bijlage 1 te worden vervangen door een verwijzing naar het “eerste lid, 3°”. De stellers van het ontwerp dienen een soortgelijke aanpassing door te voeren in de artikelen 75 en 76 van het ontwerp;

¹⁶ Zie ook de formulering van artikel 19, § 1, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 juni 1999, zoals dit wordt gewijzigd bij artikel 4, 1°, van het ontwerp.

- artikel 74, 4°, van het ontwerp strekt ertoe in het huidige artikel 1, § 2, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 23 november 2018 de woorden “het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden” te vervangen door de woorden “het Fonds”, zijnde de gebruikelijke afkorting in de VIPA-besluiten voor het VIPA. Deze aanpassing heeft in deze bepaling evenwel geen zin, aangezien de betrokken woorden hier deel uitmaken van de titel van een ander besluit waarnaar wordt verwezen;
- in artikel 79 van het ontwerp dient in de inleidende zin van het ontworpen artikel 26, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 23 november 2018 het woord “verbouwingswerken” te worden vervangen door de woorden “aankoop met verbouwing”;
- in artikel 80 van het ontwerp dient in de ontworpen zin 1° en 2° te worden geschreven in plaats van 3° en 4°;
- in de inleidende zin van artikel 90 van het ontwerp schrijve men “wordt” in plaats van “worden” en “luidt” in plaats van “luiden”.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

13. De rubriek ‘Rechtsgronden’ van de aanhef dient te worden aangepast aan hetgeen in opmerkingen 4 tot 7 is uiteengezet over de rechtsgrond voor het ontwerp.

Artikel 5

14.1. Artikel 5, 5°, van het ontwerp strekt tot wijziging van paragraaf 2bis van artikel 20 van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 juni 1999 wat betreft de vervanging van de woorden “die coördinatiecommissie” door de woorden “het Fonds”. Deze paragraaf 2bis bepaalt thans dat “[a]ls die coördinatiecommissie geen eensgezind standpunt heeft ingenomen (...) het advies, vermeld in artikel 19, § 4, laatste zin, binnen vijftien kalenderdagen [wordt] bezorgd aan de minister voor beslissing”. Door de overdracht van de adviesbevoegdheid van de coördinatiecommissie aan het VIPA alleen, lijkt “geen eensgezind standpunt” evenwel niet langer aan de orde, waardoor ter wille van de duidelijkheid paragraaf 2bis dan ook het best in zijn geheel wordt opgeheven.¹⁷

14.2. Een soortgelijke conclusie geldt *mutatis mutandis* voor artikel 45 van het ontwerp.

¹⁷ Zie ook de artikelen 46, 2°, en 50, 2°, van het ontwerp waarin gelijkaardige paragrafen in de artikelen 32 en 62 van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 maart 2011 worden opgeheven.

Artikel 6

15. Artikel 6, 1°, van het ontwerp strekt ertoe artikel 22, § 1, van het besluit van de Vlaamse Regering van 8 juni 1999 aan te vullen met een tweede lid dat bepaalt dat als bij een project van aankoop met verbouwing het aankoopbedrag *groter dan of gelijk* is aan de investeringssubsidie voor aankoop, slechts 90% van de investeringssubsidie wordt betaald nadat de authentieke akte van aankoop bij het Fonds is ingediend.

Gevraagd naar de draagwijdte van deze bepaling en naar het onderscheid ervan met een project van aankoop met verbouwing waar het aankoopbedrag *kleiner* is dan de totale investeringssubsidie, gaf de gemachtigde de volgende toelichting:

“Er moet een verschil gemaakt te worden tussen volgende kostensoorten:

1. aankoop zonder verbouwing
2. aankoop met verbouwing waarbij het subsidieplafond bereikt wordt door het aankoopbedrag/ venale waarde
3. aankoop met verbouwing waarbij het subsidieplafond niet bereikt wordt door het aankoopbedrag/venale waarde.

In het eerste geval is er een opsplitsing van de subsidies in 2 schijven, 90% bij akte en 10% na 1 jaar ingebruikname.

Voor dossiers aankoop met verbouwing is er eveneens een opsplitsing van de subsidieschijven, enerzijds de investeringssubsidie voor de aankoop en anderzijds de investeringssubsidie voor de verbouwing. De totale investeringssubsidie voor een aankoop met verbouwing bestaat dus uit een investeringssubsidie voor de aankoop en een investeringssubsidie voor de verbouwing.

De investeringssubsidie voor de verbouwing kan pas aangesproken worden wanneer de investeringssubsidie voor de aankoop het subsidieplafond nog niet bereikt heeft. Echter in sommige gevallen is het aankoopbedrag en/of venale waarde van het aan te kopen pand al zodanig hoog dat het subsidieplafond al bereikt is. Dit betekent in de praktijk dat de investeringssubsidie voor de aankoop gelijk is aan het subsidieplafond en de investeringssubsidie voor de verbouwing gelijk is aan 0 euro. Toch is de verbouwing noodzakelijk om aan de VIPA-regelgeving (sectorbesluit en duurzaamheidscriteria) en dus de kwaliteit van de zorginfrastructuur te kunnen voldoen. In de huidige regelgeving zou het bedrag van aankoopsubsidies dan al volledig uitbetaald zijn na het verlijden van de akte vooraleer de verbouwingswerken gerealiseerd worden. Met de 10% subsidie ‘achter de hand te houden’ willen we vermijden dat de verbouwingswerken op de lange baan worden geschoven. Door de voorgestelde wijziging kan er in dergelijk geval toch 10% van de subsidies worden achter gehouden om er toe bij te dragen dat de verbouwing toch wordt uitgevoerd en aldus een kwalitatieve zorginfrastructuur wordt bekomen.

Indien de aankoopsubsidies het subsidieplafond niet bereiken is er sowieso een deel van de totale subsidies (namelijk de investeringssubsidie voor de verbouwing) die VIPA nog achter de hand heeft om de noodzakelijke verbouwingswerken te laten uitvoeren. Het is dus niet zo dat wanneer het aankoopbedrag kleiner is dan de totale investeringssubsidies de volledige subsidies al volledig uitbetaald worden. De investeringssubsidie voor de verbouwing blijft immers nog openstaan en wordt volgens vordering van de werken in 5 schijven uitbetaald.”

Ter wille van de rechtszekerheid verdient het aanbeveling om dit onderscheid in aankopen met bijhorende investeringssubsidies duidelijk in de tekst van het ontwerp zelf tot uitdrukking te brengen.

Artikel 16

16. Artikel 16 van het ontwerp strekt tot wijziging van artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juni 2010 dat regels bepaalt voor de basisinfrastructuur van een “residentiële voorziening”¹⁸. Gevraagd of een centrum voor kinderopvang en gezinsondersteuning dat ook verblijf aanbiedt, moet worden beschouwd als een “residentiële voorziening” en aldus moet voldoen aan de normen uit artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juni 2010, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Het is niet de bedoeling om bijkomende normen op te leggen voor de centra voor kinderopvang en gezinsondersteuning (CKG) en de vertrouwenscentra kindermishandeling. De normen voor de centra voor kinderopvang en gezinsondersteuning (CKG) en de vertrouwenscentra kindermishandeling werden integraal overgenomen van het Besluit van de Vlaamse Regering tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor de sector van de voorzieningen voor gezinnen met kinderen van 4/03/2011.

In die zin moet het besluit inderdaad aangepast worden om dit te verduidelijken.”

Met dit antwoord van de gemachtigde kan worden ingestemd.

17. Luidens artikel 3, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juni 2010 moet, om voor een investeringssubsidie in aanmerking te komen, “de basisinfrastructuur van een residentiële voorziening ten minste bestaan uit de hierna vermelde ruimtes, waarbij de opgegeven nuttige vloeroppervlakten minima zijn”. Het punt 3° ervan voegt eraan toe dat er in de nabijheid van de kamers en van de gemeenschappelijke zit- en eetruimten voldoende sanitair moet zijn. Dat omvat ten minste:

- a) één bad of douche per vijf bewoners als er geen individuele douches zijn;
- b) ten minste één gemeenschappelijke badkamer met bad en toilet als er individuele douches zijn;
- c) één toilet met wastafel per vijf bewoners als er geen individuele toiletten met wastafel zijn en één toilet met wastafel per tien bewoners als er individuele toiletten met wastafel zijn;
- d) voldoende sanitaire installaties voor bezoekers en personeel.

Artikel 16, 1°, van het ontwerp voegt hier nu een punt e) aan toe, luidende: “e) voldoende buitenruimte voor gebruikers, bezoekers en personeel”. Aangezien “voldoende buitenruimte” niet kan worden begrepen in de zin van “voldoende sanitair”, zoals thans vermeld in artikel 3, eerste lid, 3°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juni 2010, dient in dit

¹⁸ Dit is een voorziening die is erkend voor typemodule verblijf conform de bijlage 1 bij het besluit van de Vlaamse Regering van 5 april 2019 ‘betreffende de erkenningsvoorwaarden en de subsidienormen voor voorzieningen in de jeugdhulp’, zie artikel 1, 1°, van het besluit van 18 juni 2010.

artikel veeleer te worden voorzien in een afzonderlijk aanvullend punt, bijvoorbeeld artikel 3, eerste lid, 8°. ¹⁹

18. Aangezien artikel 16, 2°, van het ontwerp betrekking heeft op studio's waarin minstens zit-, eet- en sanitaire ruimten individueel aanwezig zijn, dient de verwijzing naar het woord "gemeenschappelijke" te worden weggelaten. ²⁰

Artikel 18

19. Luidens artikel 5/1, § 4, eerste lid, 1°, van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juni 2010 dient elk centrum voor ontwikkelingsstoornissen voor de circulatie van de infrastructuur te beschikken over een aangepaste lift voor elk gebouw met twee of meer bouwlagen die toegankelijk zijn voor de gebruikers. Naar luid van het tweede lid van deze bepaling kan op verzoek van de aanvrager het VIPA bij een verbouwing een afwijking toestaan van deze norm. Artikel 18, 2°, van het ontwerp voegt aan dit tweede lid een zinsnede toe met een voorwaarde waarin een gebouw met twee of meer bouwlagen niet hoeft te beschikken over een lift, namelijk indien "alle ruimtes die voor de gebruikers en bezoekers toegankelijk zijn zich op de gelijkvloerse verdieping bevinden en integraal toegankelijk zijn".

Gevraagd naar de draagwijdte van deze voorwaarde, antwoordde de gemachtigde als volgt:

"De huidige verwoording leest alsof alle ruimten op de eerste verdieping gekopieerd moeten worden op het gelijkvloers alvorens de afwijking kan toegestaan worden. Dit is echter niet wat we beogen. De bedoeling is om een afwijking op het plaatsen van een lift toe te staan wanneer de functionele ruimtes voor bezoekers en gebruikers (vergaderzalen, bureauruimten, lokalen voor therapie en diagnosestelling, ...) die voorzien worden op andere verdiepingen dan het gelijkvloers ook minstens beschikbaar zijn op het gelijkvloers in integraal toegankelijke ruimten.

Indien er dus bijvoorbeeld op de eerste verdieping therapielokalen gerealiseerd worden en er wordt op het gelijkvloers een integraal toegankelijke therapielokaal voorzien dan kan er een afwijking op het plaatsen van een lift worden gegeven. Een betere verwoording van de voorwaarde tot afwijking van het plaatsen van een lift zou kunnen zijn: 'Op verzoek van de aanvrager kan het Fonds een afwijking toestaan van de norm, vermeld in het eerste lid, 1° op voorwaarde dat voor alle voor bezoekers en gebruikers toegankelijke ruimten, die niet op het gelijkvloers gelegen zijn, een gelijkwaardige integraal toegankelijke ruimte op het gelijkvloers voorzien wordt.'"

¹⁹ Zie ook bij wijze van voorbeeld artikel 5/0, eerste lid, van het besluit van 18 juni 2010 over de OverKophuizen waar de vereiste "voldoende buitenruimte voor gebruikers, bezoekers en personeel" is opgenomen in een punt 4°, onderscheiden van het punt 1° over de vereiste "sanitaire ruimte".

²⁰ Zie de formulering van het studiowonen in artikel 3, eerste lid, 6°, a), van het besluit van de Vlaamse Regering van 10 september 2010 'tot vaststelling van de investeringssubsidie en de bouwtechnische en bouwfysische normen voor het algemeen welzijnswerk'.

Met de verantwoording van de gemachtigde voor het niet hoeven plaatsen van een lift kan worden ingestemd, al kan het tekstvoorstel voor artikel 5/1, § 4, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juni 2010 misschien veeleer worden geformuleerd als volgt: “Op verzoek van de aanvrager kan het Fonds bij een verbouwing een afwijking toestaan van de norm, vermeld in het eerste lid, 1°, op voorwaarde dat voor elke functionele ruimte voor bezoekers en gebruikers in een gelijkwaardige ruimte wordt voorzien op het gelijkvloers.”

Artikel 19

20. Om de in opmerking 16 uiteengezette redenen, kan soortgelijk worden geconcludeerd voor artikel 19, 1°, van het ontwerp, dat voor vertrouwenscentra kindermishandeling en de centra voor kinderzorg en gezinsondersteuning in artikel 7, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juni 2010 de punten 9° en 10° invoert betreffende de subsidiabele oppervlakte ervan. De gemachtigde stemde er immers mee in dat in het ontwerp zelf moet worden verduidelijkt dat deze centra aan geen andere normen van artikel 7, tweede lid, zijn onderworpen.

Artikel 66

21. Artikel 22, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juli 2017 ‘houdende de procedureregels voor de subsidiëring van infrastructuur van ziekenhuizen’ heeft betrekking op projecten met volledige autofinanciering en luidt als volgt: “In afwijking van artikel 13, § 7, kan het bevel tot aanvang van de werken al worden gegeven of kan de bestelling al worden geplaatst nadat de coördinatiecommissie een gunstig advies heeft verleend over een akkoord strategisch forfait, onder voorbehoud van de beslissingsbevoegdheid van de minister. In afwijking van artikel 12, tweede lid, wordt de aanvrager op de hoogte gebracht van het advies van de coördinatiecommissie.”

Artikel 66 van het ontwerp vervangt, omwille van de afschaffing van de coördinatiecommissie, voormeld lid als volgt: “In afwijking van artikel 13, §7, kan het bevel tot aanvang van de werken al worden gegeven of kan de bestelling al worden geplaatst nadat het Fonds een gunstig advies heeft verleend over een akkoord strategisch forfait, mits akkoord van de minister.” Aldus wordt voor projecten met volledige autofinanciering het akkoord van de minister vereist, in plaats van behoud van het voorbehoud van de beslissingsbevoegdheid van de minister, en vervalt de zin die stelt dat de aanvrager op de hoogte wordt gebracht van het desbetreffende advies. Hierover bevraagd, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Een goedkeuring in autofinanciering houdt in dat een aanvrager de werken kan starten en later alsnog een subsidietoezegging kan krijgen. Het is de beslissing van de aanvrager om al dan niet te opteren voor een dergelijke goedkeuring teneinde op die manier toch het aanvangsbevel voor de werken te kunnen geven in afwachting van de eventuele, latere subsidietoezegging. Het is in een jaar waarin het aantal te honoreren aanvragen de beschikbare kredieten van VIPA overstijgt dat een aanvrager uitzonderlijk kan opteren voor vermelde type van goedkeuring. De aanvrager doet dat om bv. te vermijden dat de geldigheidsduur van de omgevingsvergunning zou komen te verstrijken. Het kredietjaar

daarop kan de aanvrager vervolgens binnen de -nieuwe- beschikbare middelen alsnog de effectieve subsidietoezegging verkrijgen.

De investeringsbeslissingen in de ziekenhuissector zijn van een andere grootte-orde en hebben een andere draagwijdte (cf. relatie met regionale zorgstrategie, Besluit van de Vlaamse Regering betreffende zorgstrategische planning dd. 26/04/2019) in vergelijking met de andere VIPA-sectoren. Om die reden is het opportuun dat het dossier reeds in de fase van de goedkeuring in autofinanciering ter goedkeuring aan de minister wordt voorgelegd opdat de minister er niet alleen kennis zou van nemen, maar ook kan beslissen welke projecten in een latere fase potentieel alsnog een akkoord strategisch forfait zouden kunnen krijgen. De effectieve toekenning van het akkoord strategisch forfait vergt daartoe vervolgens een nieuwe beslissing.

De 2e zin van art. 22, 2e lid, die verwijst naar artikel 12 van het BVR m.b.t. de procedureregels voor de subsidiëring van infrastructuur van ziekenhuizen was geschrapt omdat artikel 62 van het wijzigingsbesluit dit artikel 12 had geschrapt. Nu we in artikel 62 van dit wijzigingsbesluit dit artikel 12 terug invoeren (cf. antwoord op vraag 2), moeten we de 2e zin van art. 22, 2e van het BVR subsidiëring ZH, ook terug invoegen.”

Waar kan worden aangenomen dat het project met volledige autofinanciering uit voorzorg reeds aan de minister wordt voorgelegd in de fase van de goedkeuring in autofinanciering, moet om geen valse verwachtingen te wekken wel nog steeds uitdrukkelijk in artikel 22, tweede lid, zelf worden vermeld dat het zogenaamde “akkoord van de minister” wordt gegeven “onder voorbehoud van de beslissingsbevoegdheid van de minister” over de effectieve toekenning van een akkoord strategisch forfait.

Met het behoud van de tweede zin van artikel 22, tweede lid, kan worden ingestemd.

Artikel 71

22. Artikel 71 van het ontwerp brengt wijzigingen aan aan artikel 12, §§ 2, eerste lid, en 3, derde lid, van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 juni 2018, maar niet aan artikel 12, § 3, tweede lid, ervan. Samen met de gemachtigde kan evenwel worden ingestemd dat de verwijzing in dat laatste lid naar “de daarvoor bevoegde adviescommissie” doelt op de coördinatiecommissie en zal moeten worden vervangen door “het Fonds”. Dit voorstel tot aanpassing kan worden ingevoegd tussen punt 1° en punt 2° van artikel 71 van het ontwerp.

23. Gevraagd of in artikel 12 van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 juni 2018, dat betrekking heeft op de projecten met autofinanciering, niet uitdrukkelijk een zin moet worden ingevoegd luidende “De aanvrager wordt op de hoogte gebracht van het advies van het Fonds”, overeenkomstig artikel 53, 2°, van het ontwerp, antwoordde de gemachtigde als volgt:

“Wat de laatste vraag betreft volgt het gegeven dat de aanvrager op de hoogte zal gesteld worden van het advies van het Fonds automatisch uit artikel 12, §3, tweede lid van het BVR van 22 juni 2018. Anders kan de aanvrager het bevel tot aanvang van de werken niet geven of de authentieke akte voor de aankoop niet verlijden. Dit maakt de aanpassing in artikel 53, 2°, van het ontwerp dan ook onnodig en deze zal geschrapt worden.”

Met deze zienswijze kan niet worden ingestemd. Gelet op het antwoord van de gemachtigde in opmerking 21 en ter wille van de coherentie voor projecten met autofinanciering, strekt het wel degelijk tot aanbeveling in artikel 12 van het besluit van de Vlaamse Regering van 22 juni 2018 op te nemen dat de aanvrager op de hoogte wordt gebracht van het advies van het Fonds.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Yves DEPOORTER

Jeroen VAN NIEUWENHOVE